linguriţa spre iepurașul de martie). S-a întîmplat în timpul concertului celui mare dat de regina de cupă, cînd trebuia să cînt:

Liliac micuţ, clipeşte!
Ce gînd îţi încolţeşte?

Poate că ştii şi tu cîntecul?

— Am auzit unul asemănător, răspunse Alice.

— Mai departe merge așa:

Sus, deasupra lumii zbori
Ca o tavă printre nori.

Aci, hîrciogul începu să se scuture și să cînte și el prin somn:

— Clipește, clipește, clipește... Și cîntă tot așa, și tot așa, pînă cînd cei de față se văzură nevoiți să-l ciupească pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-am isprăvit bine ultimul vers — spuse pălărierul — că regina a și sărit în picioare, urlînd:

— Ucide Timpul! Tăiați-i capul!

— Ce sălbăticie cumplită! exclamă Alice.

— Și de atunci încoace—continuă pălărierul amărît—Timpul nu mai vrea să facă nimic pentru mine; stă tot la ore șase!

Deodată, îi veni Alicei o idee:

— De aceea sînt atîtea tacîmuri de ceai pe masă? întrebă ea.

— Da, de asta, suspină pălărierul. Tot timpul e ora ceaiului, de nici n-avem vreme să spălăm vasele.

— În cazul acesta vă tot mutați locul, nu-i așa? întrebă iarăși Alice.

— Chiar așa! răspunse pălărierul. Adică pe măsură ce întrebuințăm cestile și tacîmurile.

— Dar ce se întîmplă cînd ajungeți din nou la capătul mesei? cuteză Alice să întrebe.

— Ce-ar fi să schimbăm vorba? întrerupse iepurașul de martie căscînd. M-am plictisit să vorbim tot de unul și același lucru. Propun ca domnișoara să ne spună o poveste.

— Nu prea știu povești, răspunse Alice, oarecum speriată de propunerea iepurașului.

— Atunci să ne spună hîrciogul. Trezește-te, hîrciogule! strigară ceilalți doi în cor, și îl ciupiră din ambele părți în același timp.

Bursucul deschise ochii încet și spuse domol, cu glas răgușit:

— N-am dormit! Am auzit tot ce-ați spus!

— Atunci spune-ne o poveste, făcu iepurele de martie.